

Jacob Christensson var född på Tullstorps gård i vår grannsocken Örja den 5 december 1869. Under sin faders ledning utbildades han till en skicklig lantbrukare med särskilt intresse för den varmblodiga hästen. På ~~gården~~ idkades även kvarnrörelse, vartill lägets friska vindar på höjden vid Vadensjöes gräns inbjöd. Först i sammanhang med bygdens elektrifiering nedlades denna för Skåne så karakteristiska rörelse. Sedan 1908 hade han valts till huvudman i Rönnebergs sparbank för att 1913 ingå i styrelsen, där han kvarstod till i maj 1947. Under lika lång tid var han nämndeman för Rönnebergs härad för att sluta som dess högt aktade häradsdomare.

De uppgifter, Jacob Christensson sattes att fylla, handhade han på ett i alla hänseenden föredömligt sätt. Lantbruket genomgick under hans verksamhetstid en storartad utveckling och han var en bland de förste, som med gott resultat övergick till kreaturslöst jordbruk. Sina uppdrag i sparbanken och häradsrätten skötte han mönstergillt. Han tillhörde dem, som aldrig försumma ett sammanträde, om icke tvingande skäl därför äro för handen. Som nämndeman var han för rättsskipningen ^{lidomsagan} en verklig tillgång. Hans kännedom om folk och bygd i förening med ett sansat och klokt omföme gav mening och tyngd åt hans ord.

Som enskild person passar på honom beteckningen glädjespridare synnerligen väl. Alltid glad och vänlig, vänfast och hjälpsam hade han endast vänner och i ett lyckligt men barnlöst äktenskap fann han ro och fred. En dag före julhelgen, då han till synes vid bästa hälsa satt vid sidan av sin hustru, böjde han sig fram och yttrade: vad är detta? Ingen människoröst svarade honom, då han sjönk tillbaka i stolen och var död. Hörde han dödslockans ljud, som kallade honom bort? En rättssinnig mans milda bråddöd.

Varje årsskifte, vi uppleva, menar till eftertanke. Känslan härav gör sig särskilt märkbar då en växling av århundrade sker. Men även då, som nu, ett havt sekel svunnit bort och ett nytt, som många hoppas bättre sekel ^I börjar hägra vid horisonten och talet går, att år 2000 skall det eller det ha vunnits eller förlorats, står man tvekande och undrande: kan vi efter allt det oerhörda elände som följt efter två världskrig och när vi se hur omöjligt det synes vara att bota vad som brustet, ännu hoppas på uppfyllelse av löftet om frid på jorden och människan en god vilja. Skola vi någonsin bliva fria från de mardrömmar som plåga oss? En dansk dikt föll för någon tid sedan i mina händer. Jaques Möller ^{har} herre författaren ^{-s namn.} Jag läste den om och om igen. Jag har översatt den på vårt språk och den lyder så:

M i n n e n .

De minnen Du
Gör bäst uti att glömma
I detta nu
De svunna dagar döma.

Vad gagnar, säg,
att grubbla och att minnas?
På framtids väg
kan nya segrar vinnas.

När lyckan ler
Sträck hoppets flagg på masten
Far icke mer
med gömda lik i lasten

Jag tror som skalden: låt oss börja på nytt ^{och} med friskt mod gå framtiden till mötes. Vi släppa icke hoppet om, att frid och enighet en gång skola visa sig vara ^{se} segrande makter ^{-na} i världen.